

VIESTNIK

HRVATSKOGA

ARKEOLOGIČKOGA DRUŽTVA.

Prva otkrića iz kamenite dobe u Dalmaciji.

Kako je poznato, našlo se je sijaset predmeta iz kamenite dobe u svih stranah Evrope i izvan nje. U najstarija doba čovjek, još na najnižjem stanju obrazovanosti, poče najprije sjeći uz drvo i kamen, da si iz njega za svoje potrebe i obranu orudje pravi. Kasnije pako stavi se na to, da ga sve bolje udjela i ugladi. Po tom iztražitelji ove najstarije dobe čovječjega bića razdieliše kamenite spomenike na dvoje vrsti, naime na prosto izsječene (paleolitičke) i na ugladjene (neolitičke).

Predmeti paleolitički budu pako po nekvojih još dalje svakojako razdjeljeni, na pr. na temelju živinstva (faune). Slavni E. Lartet postavi tri doba za same prosto izsječene predmete, naime na doba medvjeda (*Ursus Spaeleus*), na doba Mammutha (*Elephas primigenius*) i na doba Rene (*Cervus tarandus*). Po È. Dupontu ona dva prva doba imala bi se spojiti u jedno. Ali u naprieda bi očevidno dokazano, da i ta dioba, kao što i druge od drugih predložene, bjaše bez temelja, te da u tom jedino i glavno mjerilo mora da budu same čovječje radnje, njegov obrt. Na ovom temelju dakle g. J. de Mortillet razdieli kamenita doba na pet razdoblja (*Classification des diverses périodes de l'âge de la pierre. Congrès intern. d'anthrop. et d'archéol. préhist. Compte Rendu de la 6. session, Bruxelles 1872. p. 432*), naime

I. Razdoblje *de Saint Archeul*, označeno samo velikimi kamenitim predmeti, oblika više ili manje bajama, s oboje strane usječenimi, te se rabili bez držka. Živine su: Hyppopotamus i Elephas antiquus. Čovjek na najnižjem stupnju obrazovanosti.

II. Razdoblje *de Moustiers*, označeno tim, što su predmeti, isto samo od kamena, usječeni jedino s jedne strane, s jednim rtom, i s usjeci većimi ili manjimi a sduženimi na jednom licu. Usjeci

služe i kao strgulje, kojih za sada nema. Živine su: *Ursus spaeleus* u velikom broju (*Ours des Cavernes*) i *Rhinoceros*. Stanje čovjeka dolikocefala još uvijek divlje.

III. Razdoblje *de Solutré*. Radnje Moustierske, sada s oboje strane, i sve jednako samo od kamena, prikazuju se sve više boljega posla. Usjeci naliču lišću od lovorike, te prave pravu strgulju. Živinstvo još je četračko. Počimaju se pomaljati kipotvorine ali samo u kamenu. Čovjek, brakicefal i mesaticefal, približuje se sadašnjemu naraštaju.

IV. Razdoblje *de la Madeleine*. Sa predmeti do sada jedino od kamena, sdružuju se oni od kosti, navlastito jelenski, u velikom broju. Kremenite plase služe za nožić, pilu, glodala i šila, te su u velikom broju, pošto su se rabile za kostene radnje. Od sada rezbarije i kipotvorine bolje su, te se i obrt liepo razvija. Četračke živine ponestaju, dočim se sob množi. Ovo je razdoblje veoma razpruženo, te se i u sbirkah obilno izkazuje.

V. Razdoblje *de Robenhausen* izvrstno označeno po kamenitih sjekirah liepo ugladjenih, po kremenitih truncih zubatih i sa stapkama, i tim što dolaze sada na vidik i posude.

Ova razdioba mogla bi biti za njekoja mjesta iz raznih okolnosti ne sasvim točna, najviše se ipak istini približuje, te je mal ne u obće primljena i rabljena. Po njoj nam je dakle označiti ono malo predmeta iz kamenite dobe, koji su se do danas u Dalmaciji iznašli.

U Dalmaciji jedva je nekoliko godina, da se što znade o kamenitoj dobi, a tako se mal ne može reći i za cijeli balkanski poluotok, komu ona pripada; dapače nije još ustanovljeno, kojega li je naroda bilo ono pučanstvo, koje je prvobitno na istom poluotoku stanovalo, te dosliedno kojemu li narodu imaju se pripisati predmeti iz kamenite dobe, koji se po njem već sada svuda, neizuzam ni Grčke, obilno pomaljaju. *Die Urzeit der Balkanhalbinsel*, veli sadašnji najoštriji izpitatelj predhist. naroda Dr. Fligier, *ist, wie noch vor Kurzem des südwestlichen Europas und Deutschlands, in ein höchst tiefes Dunkel gehüllt. Das Resultat so vieler emsiger Forschungen in den zuletzt genannten Ländern ist insofern ein sicheres zu nennen, als man schon jetzt mit Bestimmtheit behaupten kann, dass dort in uralter vorhistorischer Zeit Völker nichtarischen Ursprungs gewohnt haben. (Zur prähist. Ethnologie der Balkanhalbinsel. Mittheil. der anthrop. Gesellschaft in Wien 1876 Nr. 8)*. Primjetnuvši nadalje: „es scheint, dass es die Iberer gewesen sind, die in neolithischer Zeit das südwest-

liche Europa zuerst bevölkert haben¹, und da ihre Spuren in Italien und auf der Insel Sicilien entdeckt worden sind, so wird es sehr wahrscheinlich, dass sie auch einstmal im Osten des jonischen Meeres gewohnt haben; zaključuje napokon ipak, da su po njegovu mišljenju Iliri i Traki, „welche nachweisbar die Urbevölkerung der genannten Halbinsel gebildet haben.“

Glede Dalmacije, čini mi se, ako se nevaram, da sam ja prvi pozornost svratio na ovu struku domaće učenosti, pošto mi nije poznato, da je tko drugi prije mene ondje na to niti pomislio. U mom »Popisu predmeta iz predhist. dobe u nar. zem. muzeju u Zagrebu«, koj je sa četiri table na svietlo izašao početkom god. 1876. u Zagrebu kao namjenjen predhist. međunarodnomu sastanku u Pešti, imao sam prilike na str. 3 opisati pod naslovom *Klinovi, dljeta (Meissel)* i jedan predhist. **klin** iz kamenite dobe našast u Dalmaciji, od mene nabavljen još god. 1869. za ovaj nar. muzej Zagrebački skupa sa sbirkom pokojnoga V. Solitro u Spljetu, naime ovako: „*Iz nephrita², liepo ugladjen, skoro trokutun. Dug najviše 0,4; u bridu širok 0,3¹/₄. Teži 22,98 gr., gdje sam i njegovu sliku*

¹ Jamačno skupa sa Liguri, pošto isti spisatelj u svojoj razsudbi djela g. H. D' Harbois de Jubainville pod naslovom „*Les premiers Habitans de l' Europe*“ (Paris 1877) piše izrično: „*so viel steht heute fest, dass die Ligurer gleich den Iberern der vorarischen Bevölkerung Europa angehören (Mittheil. 1878 p. 260).*“

² Daimour i Fischer izdali su u *Revue Archéologique (VII. 1878 p. 12. sqq.)* razpravu pod naslovom: *Notice sur la distribution Géographique des Haches et autres objets préhistoriques en Jade Néphrite et en Jadéite*, u kojoj pišu, kako se do sada mislilo, da je u staro doba bilo ruda od nephrita i jadeita i u Evropi, ali da su vremenom izcrpljene ili uslied naravnih pometnja izčeznule, dočim ih pravo nije nikada ovdje bilo. Po njih jedina ruda nephrita nalazi se u Batugolu kod Irkutska u Sibiriji, a jadeita u jugozapadnoj državi Yunnan u Kini i u Thibetu (*V. Corresp.-Blatt d. deutsch. anthrop. Gesellschaft 1879 nr. 3*). Predhist. predmeti iz tih ruda nalaze se počam od srednje Azije te postupno napred prama zapadu, kako su narodi srednjom i južnom Evropom sve dalje k zapadu koračali. U sjevero-istočnih krajevih evropejskih nije jim se do danas u trag ušlo. U pogl. I. ona dva označuju mjesta, gdje se nephrit do sada odkrio, a tih je veoma malo (izviestno samo u pet); u pogl. II. bilježe mjesta, gdje se je jadeit pomolio, a tih je razmjerno dosta, u Austriji tri: u Ljubljani, u Roveredu i u Spljetu. Glede Spljeta misli se na ovaj komad našeg nar. muzeja. Vidi dalje o tom predmetu razpravu istoga gosp. prof. Dra. H. Fischera (*Freiburg in Baden*) pod naslovom: *Ueber Verbreitung der Steinbeile aus Nephrit, Jadeit und Chloromelanit, besonders in Europa (Correspondenz-Blatt l. c.)*.

naveo.¹ **V. Tab. br. I.** Napomenuo sam tada (l. c. str. 5 br. 3) i jednu oblučastu stienu za raduje (*Ovale Arbeitssteine, Tilhuggersteens*), koju sam našao bio blizu Starog Grada na hvarskom otoku.

Ove iste godine gosp. prof. Dr. Ivan Woldřich proputova Dalmacijom, i svoja opažanja izda namah u *Mittheilungen der Anthropolog. Gesellschaft in Wien* (Band VI. 1876 p. 45) pod naslovom: „*Urgeschichtliche Notizen aus Dalmatien*“. Tu kaže, da je dao kopati u spilji iznad izvora Cetine blizu Vrlike, i da je našao medju hrbinami slabo pečenih posuda na dubljini od 7 nogu jedan **kremeniti trunc** (Feuersteinsplitter), 48 mm. dug. Mal ne sve, što je on na svom putovanju tada vidio predhistoričkoga u naših muzejih i sbirkah te sam u svojih pokusih iznašao, sve se na ovo malo ograničuje. Najviše mu u oči udarila seljačka kola izključivo iz lesa sastavljena, u kojih nadje odsjev prastaroga načina. I ovo nastojanje veoma pohvalno tudjinca za naše stvari povede me, da vidim, nebi li se možda našlo štogod iz kamenite dobe i na dalmatinskih otocih³. Na hvarskom otoku, sat daleko od Starog Grada, stoji ogromna špilja iznad sela sv. Nedjelje, otvorom prama podnevu. Kolovoza 1877. iztražih ju mal ne svu do mogućee dubljine, ali uspjeh nena-

¹ Na moju molbu opisa ga prof. Dr. Pilar ovako: „Hat die Form eines gleichseitigen Dreieckes und ist ganz polirt. Länge 38. Mm. Breite 32 Mm., grösste Dicke 12'8 Mm. — Ist dicht. Bruch splitrig. Fast quarzhart. Wiegt (mit einer Bornhardt'schen Wagge gewogen, die gut $\frac{1}{2}$ Mgr. angibt) 22 gramm 9611. In distillirtem Wasser bei gew. Zimmer-temperatur (17—18° C.) 15 gr. 8977. Spec. Gew. $\frac{22.9611}{70634} = 3.25$. Farbe mehr olivengrün mit kleinen gelblichgrünen Pünktchen untersprengt. Kanten durchscheinend. Fettig anzufühlen. Dürfte in der That ein Nephrit sein, obwohl das spec. Gew. etwas grösser ist als gewöhnlich und zu jenem des Saussurit (Jades) hinneigt.“

² Albert Fortis u svom „*Viaggio in Dalmazia*“ (*Venezia 1774. II. 65*) pripovieda, da je i on iztražio ove pećine na Cetinjskom izvoru, te o njih veli: „*Alcune di esse ad onta della loro asprezza ed oscurità furono in altri tempi frequentate da uomini selvaggi, e forse anco feroci al paro degli orsi, e vi si vedono tuttora de' vestiggi di muro fabricatovi rozamente per vieppiù renderne forte et angusto l'ingresso*“.

³ Znao sam već, navlastito iz *Bullettino di Paletnologia Italiana*, da se je silu predmeta našlo svuda po otocih ležećih uz italijanske obale, kao na primjer na Korsiki, Sardiniji, Pianosi, Elbi, Kapru, Siciliji i t. d. dapače bilo mi je dobro poznato, da se na našem ostrovu Pelagosi, koj leži 72 kilom. daleko od Visa a 55,5 od obale italijanske, izkopalo na pol metra dubljine u mulju kameni nasutu i u pećinah nekoliko nožica i striela

plati truda. Osim samo živinskih kosti uz površje ležećih te novijeg vremena, i nešto raznih hrbina od zlo pečenih posuda iz mulja povadjenih na metar dubljine, koje bi zasjećati mogle u veliku starinu, drugoga nenadjoh. Godinu kašnje listopada stavih se, da prokopam ogromnu starodavnu mogilu iznad pomenutoga Staroga Grada, nazvanu Purčin-Kuk, o kojoj se u narodu već priča, da je tu neizmerno blago zakopano (kočka sa 12 pilića od zlata i t. d.), i koja mi se činila po svom obliku najprikladnija za najstarija doba; ali nastavše zlo vrijeme već u početku radnje zaprieči onda, da ju nastavim. Za te predradnje nadjoh ipak očistih biljega njene najveće starosti, kao što su *hrbine* prostom rukom sastavljenih *posuda*, jedno kamenito *korito*, dva odlomka *žrna* i t. d. Sljedeće godine došav na kratko u Stari Grad, dodje mi Luka Sansović seljak iz Dola, koga sam godinu prije rabio bio u okapanju Purčin-Kuka, te mi izruči dva kremenita nožića malo prije od njega našasta na blizu one mogile metar duboko na zdravom tlu, a malo zatim još jedan. Ovo otkriće bi namah javljeno časopisu u Spljetu „*Bullettino*

kamenitih, te i jedna od ovih zadnjih zabodena u rebro čovječje okostnice, i jedan iz granita oblasti komad, valjda za trvenje rabljen. O tom izviesti najprije Prof. Stosić, koj prvi razvidi i prouči onaj ostrov g. 1875., zatim Stache (*Geolog. Notizen über die Insel Pelagosa. — Verhandlungen der k. k. geolog. Reichsanstalt. Wien 1876*), a napokon Dr. Karlo de Marchesetti, ravnatelj grads. prirodoslovnoga muzeja u Trstu, u svom sastavku: „*Descrizione dell' isola di Pelagosa (Bollettino delle scienze naturali, Anno III. n. 3. Trieste 1877. V. Bollettino di Paletnologia Italiana 1877 p. 20.197)*. I slavno poznati englezki konsul u Trstu F. Richard Burton u svojoj razpravi „*Scoperte antropologiche in Ossero (Archeografo Triestino. Trieste 1877)*“ pripovieda, da je našao u sbirki g. nadpopa Ivana Bolmarčića u Osoru medju drugimi veoma znamenitim predmeti iz rimske dobe i predmeta predhistoričkih, medju kojimi se iztiču „*uno scalpello di pietra, molte stoviglie, anche di fattura primitiva, e gran copia di fusaiuole, in fine una spada di bronzo (o rame), se pure un tal nome potrà darsi ad un arma, la cui lama non è lunga che 28 millimetri, mentre che la lunghezza dell' impugnatura è di 14 millimetri. Il taglio della medesima è formato dal concavo della curva (Bollettino di Paletnologia Italiana 1877. p. 197)*. Bolmarčićevu sbirku pohodio je god. 1879. gosp. prof. O. Benndorf i opisao u „*Archaeol.-Epigr. Mittheilungen aus Oesterreich 1880*“. O predhist. predmetih, koje je tu vidio, kaže samo ovo (str. 76): „*Das Meiste war, so viel ich sehen konnte, römisch, Anderes barbarisch oder prähistorisch, manche Gegenständen interessirten durch eine eigenthümliche Mischung von römischen und barbarischen Elementen, welche allein durch Aufnahme von Zeichnungen genügend verdeutlicht werden könnte.*“

di archeologia e storia Dalmata“¹. Ta tri komada, sada u mojoj sbirki u Starom Gradu, jesu:

a) **Nožić**, s jedne strane posvema ravan, dočim s druge prikazuje tri ravna lica, koja se s jednoga do drugoga kraja pružaju. S jedne strane svršuje oblasto a s druge šiljasto. Duž cieli jedan brid jako je zaoštren, dočim na drugom bridu samo je zaoštrena donja polovica. Ovdje mu i najveća širina, naime 18 mm., dočim je dug 116 mm. Teži 7·57 gram. **V. Tab. br. 2.**

b) **Nožić** isto kao prednji s jedne strane posvema ravan, dočim s druge ima na isti način priredjena četiri lica. Nije podpun, jer mu vršak manjka. Zaoštrene su mu jako obe strane. Dug je ovako 108 mm., a širok 18 mm. Teži ovako 11·93 gram. **V. Tab. br. 3.**

c) **Nožić**, isto kao prednji s jedne strane posvema ravan, dočim po isti način priredjena pokazuje na drugoj tri lica. Pri jednom kraju je sa strane usječen, kao da mu ono malo do kraja za ručicu služilo. Bio je s oboje strane dobro zaoštren, no sada bridi su valjda porabom iztrveni, te se prikazuju ponješto kao pilasti. I ovomu komadu vršak fali. Ovako je dug 55 mm., a širok najviše 13 mm. Teži ovako 4·5 gram. **V. Tab. br. 4.**

Dva ili tri kremenita **nožića** gori opisane vrsti, po pripoviesti gosp. prof. Fr. Bulića škol. kot. nadzornika u Zadru (*Narodni List 1880. br. 83*), našasta onomlane kod sela Ugljana na otoku istoga imena blizu Zadra, bila su prikazana u dar O. Bonaventuri Sokoliću čuvaru ondješnjega manastira Franjevac, a ovaj ih darova nekome, koj jih u Italiju odnese „dove forse, veli Bulić, *si perdetto il ricordo della loro provenienza, come pur troppo succede delle nostre antichità*“. A tim i predmeti gube, što je glavnije, i što jim cieniu diže.

Na istom otoku Ugljanu, u mjestu nazvanu Kukuljica, bilo je nadjeno još više nožića iz kremen, no ovi prodjoše srećno u ruke vrloga rodoljuba g. Krsta Medovića posjednika u Zadru, koj pako veledušno darova pomenutomu gosp. prof. Fr. Buliću osam komada.

¹ Rujna 1879. br. 9: „Ci scrivono da Città Vecchia. Giorni sono, l' egregio prof. S. Ljubić venne in possesso di due bei cortellini di scilice dell' epoca della pietra levigata, trovati a un metro di profondità, sotto un macigno, sul nostro leggendario Purčin-Kuk. Sono ben conservati, ben aguzzi, lunghi oltre 10 centimetri, ed uno ha la forma di stile, a base di 15 millimetri, ed a punta acuminata. Scoperta questa, relativamente importante, perchè la prima su questa isola, e che promette messi migliori“.

Gosp. Bulić pako, rodoljub komu jedva para, dva od tih komada pokloni našem nar. arkel. muzeju, dva c. kr. arkeol. muzeju u Spljetu, dva dvorskomu kabinetu starina u Beču, jedan c. kr. Zadarskomu muzeju, a jedan napokon pridrža za svoju sukromnu sbirku. Evo jih:

a) **Nožić** s jedne strane posvema ravan, a na drugoj sa tri lica kao gori. S jednog kraja svršuje oblasto, s drugog pako odsječen je, ali se čini, da se nije s ove strane šiljasto dokončavao, pošto ovamo slazi sve tanje istom širinom a malo mu fali do konca. Oba su brida veoma zaoštrena. Dug je ovako 125 mm. a širok najviše 23. mm. Teži 13,59 gram. **V. Tab. br. 5.** U narod. arkeol. muzeju u Zagrebu.

b) **Nožić** s jedne strane posvema ravan, a na drugoj sa dva lica tako da mu se prosjek prikazuje na trokut takmokrak. Nezna se, jeda li se je šiljasto dokončavao, pošto je na jednom kraju odsječen a na drugom oblast. Bridi su jako zaoštreni. Dug je ovako 100mm. a širok 17 mm. Teži 14.78 gram. **V. Tab. br. 6. a. b.** U nar. ark. muzeju u Zagrebu.

c d) **Dva nožića**, na jednom kraju oblata a na drugom odsječena, oba sa 4 lica; jedan je dug 172 mm., širok 29 mm., a težak 43,0 gr., a to je najveći od svih osam, **V. Tab. br. 7.**; drugi je pako dug 111 mm., širok 17 mm., a teži 10,20 gr. **V. Tab. br. 8.** Oba sada u c. kr. arkeol. muzeju u Spljetu.

e f) **Dva nožića**, s jednog kraja oblasto a s drugoga odsječeno dokončajuća, sa 4 lica; jedan dug 100 mm., širok 15 mm., a težak 10,50 gr. **V. Tab. br. 9.**; drugi pako dug 94 mm., širok 15 mm., a težak 6,60 gr. **V. Tab. br. 10.** Oba sada u dvor. kabinetu starina u Beču.

g) **Nožić** isto kao prednji, s jednog kraja oblast s drugog odsječen, sa 4 lica; dug je 102 mm., širok 15 mm., a težak 7,30 gr., **V. Tab. br. 11.** Sada u c. kr. muzeju pri gimnaziji u Zadru.

h) **Nožić** isto kao prednji, dug je 119 mm., širok 15 mm., a težak 12,15 gr. **V. Tab. br. 12.** Sada u sbirki g. prof. Bulića u Zadru.

Jedna **sjekirica**, možda iz nephrita, bje našasta g. 1878. u Potravlju blizu Sinja, a sada se darom gosp. gim. rav. Ant. Matasa nalazi u c. kr. archeolog. muzeju u Spljetu. Trokutnoga je načina i veoma liepo ugladjena. Duga je 100 mm., široka na bridu 50 mm., a na protivnom kutu 2 mm. (V. Bullettino di Arch. e St. Dalm. 1878 str. 144).

Jedan **kladivac** iz smijevca ili diorite stoji u prirodoslovnoj sbirki c. kr. gimnazije u Zadru, a nezna se, odkud je iz Dalmacije ondje došao. Probušen je na širjoj stražnjoj strau, posve dobro izgledjen, na hrtu prebijen ali podpun. Dug je 113 mm., širok najviše 40 mm., a teži 348,0 gr. **V. Tab. br. 13.**

Jednu **sjekiricu** iz zelenkasta senita, našastu god. 1875 u Kučišću iznad Omisa prigodom obzidanja ondješnjega groblja darova gosp. prof. Marko Topić gosp. prof. Buliću, te krasi sada njegovu sbirku. Duga je 40 mm, široka najviše 28 mm., a teži 20,0 gr. **V. Tab. br. 14.**

Komad iz piešćanca nadjen g. 1879. u Kučišću, nalazi se sada u Bulićevoj sbirki. Čini se, da je stražnji odlomak neprobušene **sjekire**, a posla je surova. Promjer mu ide od 65 mm. do 83. mm., a teži 199,50 gr. **V. Tab. br. 15.**

Prof. Bulić pripovieda i to (*Nar. List. l. c.*), da je onomlane opazio viseći o vratu nekog seljanina sinjskoga kotara kao zapis proti strieli *jedan predmet* iz kamenite dobe, zagasite boje.

Al medju ovimi predmeti iz kamenite dobe do sada našastimi u Dalmaciji prvo mjesto zauzmlje sjekira koju je još g. 1856 odkrio Luka Vitezić u nekoj pećini blizu Vrbnika na otoku Krku te je sada veledušnim darom njegova brata Dra. Dinka Vitezića, vlad. saviet. u Zadru i nar. poslanika u Beču svojina nar. ark. muzeja u Zagrebu. Ova je sjekira duga 340 mm. tako da joj ma gdje jedva para. Na jednom kraju svršuje šiljasto, dočim se na drugom širi oblasto i zasječeno sa ostrim bridom. Širina na bridu, gdje je najveća, iznosi 75 mm., a pri polovici 57 mm. Teži 1151.50 gram. Boje je smedjasto-zelenkaste; žuljua je i svjetla jako, a veoma ugladjena. Po gosp. prof. Buliću (*Nar. List l. c.*) bila bi iz smijevca, a po Dru. Krambergeru iz nephrita. Vriedno bi bilo, da se i ova okolnost tvrdo ustanovi. **V. Tab. br. 16. a. b.**

Glasoviti Oskar Mentelius u svojoj razpravi „*Sur les différents types des haches en silex Suédoises (Congrès intern. d' anthr. et d' archéol. préhist. Compte Rendu. Stockholm 1874. I. 238—51)* sravnivanjem ustanovljujući postepeni razvoj tehnike u sjekirah iz kamenite dobe, opisuje vrst sjekira, koja se veoma našoj približuje. Veli dakle, da su one starije (*le type A*) budi neugladjene, budi ugladjene, u kojih je prosjek (*le coupe transversale* ili *la section transversale*) oblučno-oštriljat (*oval-aiguë*), te na jednom kraju šiljasto svršuju a na drugom imaju širok i dosta oblučast brid (*le trachant*);

dočim da su one mlađe (*le type B*), na kojih su sve četiri strane ravne, te prosjek četverouglast, a širina mal ne ista na jednom kao i na drugom kraju. O tih tipah veli isti Montelius, da su veoma obični u Skandinaviji „*mais que l' on voit, que très — rarement, sinon jamais, dans d' autres pays*“, a malo kašnje dodaje o samoj Skandinaviji: „*Ainsi, l' on a recontré dans les sépultures qui appartiennent incotestablement à la dernière partie de l' âge de la pierre et dans les trouvailles de l' âge du bronze, un nombre assez considérable de haches en silex du type B, tandis que les haches du type A sont excessivement rares dans ces trouvailles, si même elles s' y présentent jamais*“. Najviše se našlo sjekira tipa A u južnom djelu Švedske, naime u Skaniji: „*De toutes les haches en silex connues de la Scanie, environ 10% paraissent appartenir au type A, tandis que ce type est à peine représenté par 3% dans tout le reste de la Suède. Le type A est déjà si rare en Hollande, que des 140 haches en silex trouvées dans cette province et dont la forme m' est connue, 3 seulement peuvent être rapportées à ce type. De la totalité de la Svealande et de la Norrlande, où plus de 60 haches en silex ont été recueillies, je n' en connais que deux du type A. La Norvege n' a fourni jusqu' ici qu' une seule hache du même type*“. Veličina pako tih sjekira napram našoj sasvim je neznatna (*V. Antiquités Suédoises arrangées et décrites par Oscar Montelius. Stockholm 1873. I. 4—8*).

Naša sjekira spada na ugladjene tipa A s njekom razlikom. I ona na jednom kraju ima široki dosta oblučasti brid, a na drugom šiljasto se dokončava, no njen prosjek nije ni oblučno-oštrljat a ni sasvim četverouglast, nego pretežito oblučast. I tim se ova naša razlikuje, što je ogromna, i što nije iz kremenca. Ovakove nenadjoh opisane ili slikane ni u Toulouskom *Matériaux*, ni u *Bullettino di Paletnologia Italiana*, ni u *Mittheilungen der anthropol. Gesellschaft in Wien*, ni u onih strukovnih djelih i razpravah, koje mi pri ruci stoje; samo nješto sličnoga opazio sam na jednu kremenitu našastu kod Hainauta u Belgiji (*Congrès internat. préhist. Bruxelles 1872. Pl. 67*), i na jednu *ciseau-hache de porphyre vert* izdanu od P. Cazalis de Fondouce u svom sastavku: *Les allées couvertes de la Provence (Matériaux pour l' Hist. prim. et nat. de l' Homme 1877.450)*, u kojih je ipak prosjek četverouglast, a nezna se, jeda li su se na jednom kraju šiljasto dokončavale, pošto su tu upravo prebite i okrnjene.

Otok Krk, na kom se je ova znamenita sjekira našla, obiluje na predhist. mogilah. Sam pisac dao je god. 1874. kod Vrbnika

dvie razvaliti, te je u njih našao ne malo predmeta iz čisto bakrene dobe, dočim se je u jednoj, koja je bila godinu prije pod nadzorom prečast. gosp. Vrbničkoga župnika Zahije razkopana, otkrilo medju isto takovimi predmeti i dva ogromna okruga od suhoga zlata. Tu su nadjene i dvie oblučaste stiene iz vapnenca i nekoliko predmeta od kosti (V. *Popis predmeta iz predhist. dobe u nar. zem. muzeju u Zagrebu po S. Ljubiću 1876*).

Napokon blizu gori pomenutoga Starog Grada na otoku Hvaru g. 1879. jedan težak, krčec novu zemlju iznad Dračevice, na metar dubljine izkopa kost, na kojoj s jedne strane, koja je ugladjena, vide se jasno rukom urezani razni biljegi, dočim je druga strana sasvim netaknuta. Teži 8 gr., a debljina 4 mm. **V. Tab. br. 17.** Ta kost prodje namah iz težačke u ruke g. Dra. Iv. Botteri ljubitelja starina, starograds. načelnika i nar. zastupnika, koj mi ju velikodušno ustupi, na što mu moja najtoplija hvala. Čemu je ona služila, to se razaznati neda, pošto ovo je samo odlomak od poveće kosti. Jeda li je to češalj bio? Nezna se dapače, ni od koje je živine; barem o tom neodgovori mi ni sloveca prof. Neumayer iz Beča, komu sam istu kost poslao s molbom, da ju označi i iz te strane i da me i o tom obavijesti. Znakovi, koji se na njoj opazuju, svi se sastoje jedino od upravnih ili oblučasti crta i na trokut, i od jednostrukih ili više strukih okrugica. Isti znakovi ili ovim slični nalaze se veoma često svuda po svietu na predmetih od kosti i od bakra, a navlastito pako na posudah iz predhist. dobe. Slavni Helbig u svom djelu: „*Die Italiker in der Poebene. Leipzig 1879 I. str. 23 govoreći o ukrasih na predmetih našastih u terramarah, veli, da je tu bilo i češalja jelenskih i bronznenih, auf denen parallele Streifen von Dreiecken oder Gruppen concentrischer Kreise eingegraben sind (Mit Dreiecken: Strobel. Avanzi preromani fusc. I. 9, VII. 4, 16. Mit Kreisen: Strobel a. a. O. fusc. I. Tav. IV. 24. fusc. II. Tav. VII. 15; Coppi. Monogr. della terramara di Gorzano II. Tav. XLVI. 14 i Helbigova Taf. I. 9.)*. Na strani pako 95, sravnivajući predmete iz terramara s onimi starih Latinjana, dodaje: *Was die Motive selbst betrifft, so kommen auch hier die Reihen von Dreiecken und die Gruppen von Kreisen und von geraden oder gebrochenen Linien vor, mit denen die Pfahldörfler bisweilen kleinere Gegenstände, wie Kämme und Spinnwirtel, schmückten*“. V. dalje *Bullettino di Paletnologia Italiana 1875. p. 24. Tav. IV. 2. — Mittheil. d. anthrop. Gesellschaft in Wien 1875. p. 9. 11 Matériaux 1880. p. 139. n. 36. i t. d.*

Od svih ovdje opisanih komada po nas onaj ne jasan iz piešćanca u Bulića, našast u Kučišću, mogao bi spadati na doba *de Solutré*, Botterieva kost na doba *de la Madeleine*, a sve ostalo na doba *de Robenhausen*.

S. Ljubić.

Predhistoričke starine u Prozoru i u Brlogu.

Ravnateljstvo nar. arkeološkoga muzeja dobilo je od gosp. Marka Markovića pučkoga učitelja u Prozoru kod Otočca sljedeći velevažni dopis:

Prozor dne 16. listopada 1880.

»Slavno ravnateljstvo! Već pred nekoliko godina nailazili su orači, oruč' nekakve brežuljčice, na razne smolnate nakite, komade žara, criepovlja, i na nekakva sgarišta i t. d. Ja sam se zatim odvažio razkopati i razviditi te brežuljčice, i našao sam, da je to bilo groblje, ali neznam da li je grčko, rimsko, ili kojeg drugog naroda, koj je ovdje stanovao. Nego pripovjeda se, da je ovdje bio rimski car Vitelij, odkud se zove jedan brieg Vital.

Kopajuć do dvie stope duboko, namjerio sam se na mnogo koštura čovječjih, ali uz najveću opreznost i pozorno kopanje nije se moglo ništa boljega sačuvati nego priložena čeonjaca i zub, ostale kosti kostura odmah su se na zraku razdrobile. Njekoliko kostura bilo je skoro jedan do drugoga, pak sam jih sam najopreznije odkapao, da se osvjedočim o načinu pokapanja, ter su sva tjelesa bila okrenuta glavom prama jugu, a ruke razmaknute prama iztoku i zapadu, isto su i noge bile podaleko razmaknute. Njekoja tjelesa pokopana su u škrinjah, čijih evo mnogo bakrenih nakita, u obliku ploča i žice, prilažem. Od nošnje nisam ni traga našao. Lješine su bile sve skoro kamenjem nepravilno potrpane. Uz te kosture našle su se četiri žare, ali sve četiri neoprežnošću težaka razbijene. Melte nije nigdje još uz kosture nadjeno.

Jedno 30 do 40 koraka od groblja je sgarište, naime crna zemlja, puna criepovlja od žara i nekakvog okamenjenog ugljvlja.¹ Osim ovih priloženih raznih smolnatih nakita, bakrenih ploča i žica, zvonca i jednog puceta, nadjeno je i više sličnih predmeta; a našlo bi ih se sigurno još više, da je dalje kopati, nu moje stanje nije mi dopustilo dalje kopati, a težačtvo neće bez gotove plaće. Neću izticati ovdje truda ni troška, nego slavno ravnateljstvo neka

¹ To je nagorena zemlja.

